

Черепковецький заклад дошкільної освіти
Матеріали учасника
Фестивалю творчих ідей педагогів закладів дошкільної освіти
«Фестиваль театральної ляльки»

Театр на парасольці для дітей перед шкільного віку

ПІВНИК та ЗОЗУЛЯ

авторська казка

Автори:
Педагогічний колектив
Черепковецького ЗДО

Мета: розвивати у дітей пізнавальний інтерес та любов до казки; виховувати за допомогою казки моральні чесноти й загальнолюдські цінності; підтримувати серед вихованців атмосферу доброзичливості та взаєморозуміння; вчити граматично правильно будувати речення при обговорення казки, її переказі; познайомити дітей з новим нетрадиційним видом театру «театр на зонту».

Обладнання: театр на зонту

Півник та зозуля

Одного дня, під вечір, на подвір'я, де мешкало багато птиці залетіла Зозуля. Поспостерігаючи за метушнею на пташиному подвір'ї, Зозуля почала насміхатися з Півня. З того, що він весь час заклопотаний, постійно працює, а вона видна пташа - сама собі господиня. Півень, не глянувши на неї, засміявся. Зозулю це обурило. Здивовано вона запитала у нього, що його розвеселило? Оглянувши навколо своє подвір'я, Півень стрибнув на паркан, щоб бути ближче до Зозулі і з гордістю промовив до неї: «Півнем не кожен може бути, а Зозулею бути легко». Слова Півня зачепили гордість Зозулі і вона зопалу промовила: «Давай мінятися місцями». А в думках подумала, що вона ще докаже хвалькові – Півню, що зможе бути кращою за нього. Півник погодився, проте побоювся повністю залишити своє подвір'я на безвідповідальну Зозулю. І вирішив, що причаїться на дереві біля свого подвір'я і спостерігатиме. Тільки-но Півень зникнув з поля зору, Зозуля почала гордо походжати, вдаючи з себе господаря. На такій поважній ноті завершувався вечір на пташиному дворі. Коли вже сонечко сховалось за обрієм, всі мешканці пташиного подвір'я вклалися спати, Зозуля ж вилізла на найвищий щабель, де завжди спав Півень. Засинаючи Зозуля розмірковувала, що не так і важко виконувати роботу Півня.

-Теж мені роботяга - крізь сон промовила Зозуля.

А тим часом на дереві і Півник вже солодко спав.

Коли сонечко почало сходити, Соловейко вже відспівав, а наш Півник метушиться, бо Зозуля вже давно мала виконати його обов'язок. Зозуля навіть і не думала прокидатись, це було надто рано для неї. Та Квочка вчинила гвалт, курчата почали метушитись, просити їсти. Квочка не витримала, штовхнула Зозулю.

- Вставай, ледащо, час до роботи – промовила Квочка.

Зозуля з несподіванки стрибнула на паркан і несамовито почала видавати своє «ку-ку», «ку-ку». Птахи почали сміятися з неї, а Зозуля розгублено дивилась на всіх і не могла збагнути, що з нею і де вона знаходиться. Так і розпочався Зозулин новий день.

Другий день виявився не таким уже й легким. Першою до Зозулі з своєю проблемою звернулась Квочка, яка немала чим нагодувати своїх курчат. Та вона не знала, що їй робити, на що Квочка, заспокоюючи своїх курчат, злісно промовила: «А Півень завжди знав, де знайти їжу». На ці слова Зозуля не зважила, лише подумала, що ця маленька дрібниця не зіпсує її гарного дня. Але не так все просто було, далі зчинили

галас дві Гуски, які не могли поділити своїх малят. А найгірше сталося під обід, коли повз пташиний двір пролітала Сорока, подруга, нашої господарки - Зозулі. Помітивши Зозулю, Сорока підлетіла до паркана, де подруги радо спілкувались. Зозуля хвалилась своїм станом, розповідаючи про їхній обмін з Півнем. І тут Сорока дуже зраділа, вона почала вмовляти свою подругу дати їй хоч одне курча, бо вона дуже голодна, а Зозуля як справжня подруга, повинна їй допомогти. Спочатку нова господарка вагалась чи правильно вона вчинить, але після слів Сороки: «Ну, ти ж господар цього двору чи ні?», Зозуля подумала, що нічого не станеться якщо зникне одне курча.

- Ніхто й не помітить, скільки їх бігає – хитро мовила Сорока.

Зозуля погодилась допомогти подрузі. Тільки-но Сорока кинулась до курчат, як загелкотав Індик.

- Що ти робиш, рятуй своїх! – кричав він.

Почувши голос Індика і побачивши Сороку, Півник не міг стояти осторонь, він миттю злетів з дерева і прогнав Сороку. Мешканці пташиного двору дуже зраділи Півнику, він подякував Індику за те, що той не дозволив статися біді і попрямував до Зозулі, яка стояла не розуміючи, що сталося.

- Ну що? Як тобі бути на моєму місці? Ти мало не скоїла найбільшу і найгіршу свою дурницю – мовив Півень.

- А що тут такого? В тебе он скільки їх бігає, ніхто би навіть не помітив, що зникло одне курча – гордо захищала себе Зозуля.

- Тут все зрозуміло! Ти ж не доглядаєш своїх і ніколи не зрозумієш як турбуватися про чужих – сказав Півник.

Після слів Півня Зозуля похилила голову і замислилась.

- Ай справді ти маєш велику родину, яка тебе любить і поважає. За весь час, поки я була замість тебе, то чула тільки хороше, а мені весь час дорікали. Тебе замінити справді важко – мовила Зозуля.

Гордість Зозулі кудись зникла: «Тепер я вже зрозуміла, що сім'я – найголовніше у житті. Я теж хочу, щоб мене любили і поважали. Завтра розпочну нове життя».

Зозуля полетіла, а Півник посміхнувся і радо поспішив до своїх.